

Nr 40.

Av herr **Boberg**, angående åtgärder till förhindrande av
 abborrfiskets i Östersjön tillbakagång.

Då jag dristar att förnya min motion från förra året angående abborrfisket, avseende dess upphjälpande genom skydd för fisken under dess lektid, åtminstone vissa år, så sker det icke för att demonstrera min envishet utan på grund av verklig kännedom om behovet härutinnan.

Varhelst man hör efter bland dem, som idka fiske i vår Östersjöskärgård, så får man samma föga hugnande upplysning, att abborren är i hastigt avtagande. Där man förr fick ganska rikligt av denna fisk, är det nu rätt sällsynt att få någon abborre att tala om. Så är t. ex. fallet i Kalmarsund, vilket också ett av fiskeriintresserade i fjor hållet möte i Kalmar bekräftade — strax efter det min då väckta motion blev av första kammaren avslagen.

Detta abborrens försvinnande från vatten, där han förr hållit mycket till och där bottenförhållandena skulle gynna hans trivsel och utveckling, kan icke bero enbart därav, att han är en »vandring-fisk». Ty det är icke blott i Smålands skärgård utan i *hela vår östra skärgård*, som abborren är i avtagande. Var man spørjer bland fiskeribefolkningen, får man samma nedslående svar: abborren är på stark retur, på sina ställen som vore han utdöd.

Då abborren tillika med gäddan — om vi nu undantaga strömmingen — har varit vår rikligast förekommande skärgårdsfisk, och då han genom sin godhet är en av de bästa för hushållet, så skulle det vara stor skada, om vi icke *i tid* vidtaga anstalter för att skydda denna värdefulla fisks förökelse och bestånd.

Enligt kännares mening kan förminskningen av abborren icke

gärna ha sin *huvudorsak* i annat, än att fisken upptages för mycket under sin lektid, då han går in på grund och skär, upp mot bäckar och åar och låter fånga sig mycket lätt. Hela skärgården är vid denna tid full av metare och långrevar — för att icke tala om alla nät och ryssjor, som då utläggas. På sina ställen har det förr tagits upp så mycket fisk i lektiden, att man icke kunnat avyttra den samma utan använt fisken till — *svinföda*.

Under sin lektid är fisken mager, lös i köttet, blir lätt skämd, därför mindre nyttig för hushållet än längre fram på sommaren. I lektiden skall abborren lägga sin rom, som ju är huvudbetingelsen för dess fortplantning. Om han finge göra detta i fred, skulle ju dess tillväxt tryggas. Abborrfisket skulle icke bli mindre givande utan tvärtom därigenom. Ty dels komme det att finnas mycket mer abborrar, dels vore den, som sedan fångades längre fram på sommaren, bättre, fetare och mera värdefull för hushållet än de magra, i köttet lösa och föga välsmakande stackare äro, som fångas i lektiden. Det skulle sålunda uteslutande vara till fördel både för fisket och hushållet, om abborren skyddades under denna tid.

Nu kan man icke begära, att de, som fiska för nöjets skull eller sådana, som *arrendera* fiskvatten, skola synnerligen intressera sig för abborrens skydd under lektiden, då han nappar som bäst och lättast låter sig fånga. De ta ju tvärtom gärna upp allt, vad de kunna komma åt av fisken. Ja, icke ens övervägande antalet av dem, som *äga* fiskvatten intresserar sig så för denna sak, som de borde göra. Och om nu en del skulle göra det, såsom dess bättre verkliga är fallet, så blir ofta följderna, att vad de sparat, inhöstas av andra, då ju abborren är en vandringsfisk, som icke ständigt stannar på den plats, där man gör något för att trygga dess bestånd.

Första kammarens andra tillfälliga utskott, som hade min motion till behandling förra riksdagen, hänvisade bland annat till fiskeristadgans 9 § enligt vilken paragraf »delägare i fiskevatten, fiskeriinspektören, fiskeriintendent, landsting eller hushållningssällskap, som anser särskilda bestämmelser om fiskets vård och lämpliga bedrivande böra för viss ort meddelas, äger att därom göra anmälan hos Konungens befallningshavanden, varefter K. befallningshavanden, sedan vederbörande blivit i ämnet hörda, däri meddelar beslut». Ja, detta kan vara nog så riktigt. Men en var, som känner till denna väg, måste dock erkänna, att den är både besvärlig och

oviss att gå, då olika och stridande viljor ofta där göra sig gällande. Dessutom bleve ju dylika enstaka ordsbeslut utan betydelse i det hela, då den fisk, som sparades eller *skulle* sparas på en ort uppfångades å andra. Det bleve så som det f. ö. ofta är i livet — att det, som några sparade på ett ställe, skulle av andra tanklöst förärvas på ett annat.

Annat vore ett riksdagsbeslut, som gällde *hela Sverige* och möjligen även omfattade insjöarna, där fisken också synes minska år från år eller i alla fall inte räcker till för behovet.

Sveriges folktillväxt är i kraftigt stigande. Vi behöva att hushålla väl med det vi äga, om de många munnarna skola få mat. Utan att begå någon ogrannlagenhet kan det tryggt påstås, att vi svenskar icke hushålla tillräckligt förståndigt varken med vår jakt eller vårt fiske. Vi vanvårda en del av våra naturnäringsar, under det vi kanske allt för mycket syssla med statistik och teoretiska utredningar i sociala frågor.

Riksdagen beslöt visserligen i fjor på grund av motion av herrar Mannheim, Neiglick m. fl. en skrivelse om en omorganisation av statens fiskeridministration. I detta beslut ingick dock näppeligen den sak, som jag med min motion avsett. Då jag anser denna sak viktig och vet mig ha erfarna vittnesbörd från hela östra skärgården, delvis även från kännare av förhållandena i våra insjöar, att stödja mig på, vågar jag därför vördsamt föreslå,

att riksdagen ville besluta, att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t föranstalta om utredning rörande de åtgärder, som må kunna vara erforderliga till förhindrande av abborrhiskets i Östersjön tillbakagång med särskilt beaktande av de synpunkter, som här ovan framförts.

Stockholm den 25 januari 1917.

Carl Boberg.

